

na tisoče dobrih ljudi in se od njih učili. Toda eden najboljših med njimi je bil vedno on. Obiskali smo kot neizkušeni, od planinskega navdušenja in podjetnosti prekipevajoči mladinci tudi že ledeniški svet Grossglocknerja in v poznejših akademskih letih tudi strmi skalni svet Dolomitov. Še lani smo skupaj pod vrhovi treh Zinn obujali davne, srečne spomine, prav tako kot smo jih pred leti (1957) v zaledenelih strminah severne triglavske stene, ko smo praznovali v isti navezi s Čopovim Jožem in v spremstvu prijatelja Borisa Ziherla na točno isti septembrski datum 30-letnico našega prvega vzpona čez ta naš najveličastnejši alpski zid.

Prijatelj Jože je poleg medicine, ki ji je bil zapisan z vso strastjo in vdanostjo nesebičnega človekoljuba, in poleg družine ter rodne Škofje Loke poznal samo še eno veliko ljubezen. Vse življenje je bil zapisan ljubezni in zvestobi do naših gora, do narave, do slovenske zemlje in do gorskega tovarištva. V goré je dolgih petdeset in več let zvesto, vdano in kar pobožno hodil po nove moči in navdihe za svoje vsakdanje delo in življenje, k njim je hodil tudi po tolažbo v težkih dnevih, ki so mu jih kdaj pa kdaj in tudi še nazadnje, prinesla življenjska razočaranja.

Prijatelja Jožeta se bodo kot vzornega zdravnika še dolgo spominjali njegovi strokovni sodelavci, predvsem pa njegovi številni pacienti, za katere je nad vse vestno in zadnje čase tudi pri vseh težavah, ki jih je sam imel s svojim lastnim zdravjem, nenehno požrtvovalno skrbel. Dr. Jožeta Hafnerja se bodo s toplim čustvom hvaležnosti spominjali mnogi nekdanji ranjeni in bolni partizani, ki jim je junaško pomagal med narodnoosvobodilno vojno, mnogi aktivisti OF in mnoge družine, ki jih je med vojno gmotno in moralno podpiral, da so vzdržale v težkem boju s fašističnimi okupatorji in njihovimi domačimi pomagači. Bil je vedno zaveden, pokončen Slovenec in svobodoljub, človek jasnih in nekompromisnih načel, mož, ki mu vrline kot poštenost, pravičnost, doslednost in solidarnost s trepečimi in zatiranimi niso bile nikoli fraza, temveč vsak dan in vsako uro živeta praksa. Spominjali se ga bodo naši gorski reševalci, ki jim je pogosto predaval in jih učil o prvi pomoči, in mnogi preživeli ponesrečenci z gora, ki jim je nudil zdravniško pomoč in jim vračal zdravje in veselje do gora. Spominjale se ga bodo bele ključavnice v Plavškem rovtu na Golici, plavi encijani na Novakovem rovtu na razpotju med Kotom in Krmo, krvavordeči sleč v Vratih tam za Aljaževim domom v podnožju mogočne triglavske stene, in temnordeče murke po visokogorskih travnikih Karavank.

Še in še bi lahko naštevali in govorili. Toda vedno bi ostali in onemeli pred dejstvom, da o tako velikem človeku tako malo lahko povemo!

Planinci se poslavljamo od prijatelja v globokem spoštovanju in neizmerni žalosti, saj odhaja del mnogih izmed nas! Naj mu bo lahka in mirna domača zemlja pod slovenskimi gorami!

Dr. Miha Potočnik

† UNIVERZITETNI PROFESOR RUDARSTVA
DR. ING. ANTON HOMAN

Dne 14. avgusta 1972 smo v Škofji Loki pokopali rojaka, zaslužnega strokovnjaka na področju rudarstva — profesorja Antona Homana.

Rodil se je 30. junija 1895 v Homanovi hiši na Mestnem trgu 2, na katere pročelju so predlanskim odkrili in obnovili freske in stare stavbne elemente. V hiši sta bili takrat pekarija in gostilna. Po končani osnovni šoli v Loki je obiskoval realko v Ljubljani in napravil maturo leta 1914, ko se je pričela prva svetovna vojna. Vpisal se je sicer na rudarsko visoko šolo v Leobnu, a je moral že čez pol leta k vojakom. Po končani vojni se je udeležil še bojov na Koroškem, potem pa se je vpisal na rudarsko visoko šolo v Příbramu na Češkem ter postal leta 1921 rudarski inženir. Služboval je v rudnikih v Trbovljah, Zagorju, Laškem in Krapini. Poleg strokovnega dela pri velikih akcijah za izboljšanje rudniške proizvodnje si je vzel še toliko časa, da je na ljubljanski pravni fakulteti študiral pravo in bil aprila 1941 promoviran za doktorja prava.

Na delovnih mestih rudniškega inženirja je na več krajih vodil sledilna in raziskovalna dela, izboljšal organizacijo dela s pnevmatičnim orodjem in prevoz s električnimi lokomotivami, pečal se je z zajetjem vode v rudniku in s čiščenjem separacijskih odplak. Po osvoboditvi je bil načelnik oddelka za nadzorstvo rudnikov v ministrstvu za industrijo in rudarstvo LRS, jeseni 1949 pa je bil imenovan za

profesorja na fakulteti za rudarstvo in metalurgijo v Ljubljani. Z veliko vnemo se je posvečal vprašanjem ekonomičnega obratovanja rudnikov, izboljšavanju varnostne tehnike v rudnikih in topilnicah ter ustvarjanju rudarske zakonodaje. Sodeloval je pri izboljšavah varnosti tudi v večjih kamnolomih, vodil strokovne ekskurzije po raznih državah Evrope in strokovne izmenjave rudarskih inženirjev in tehnikov, se udeležil mnogih znanstvenih posvetovanj, izdeloval strokovna mnenja in predloge o razvoju premogovnikov. Napisal je vrsto znanstvenih in strokovnih člankov in razprav. Od leta 1966 je bil v pokoju.

V Loki je bil znan kot velik ljubitelj narave in lovec. Za lov se je navdušil že v gimnazijskih letih. Na zadnji poti ga je razen številnih znancev spremljala dolga vrsta prijateljev-lovcev.

PROFESOR PRAVA DR. ALOJZIJ FINŽGAR — SEDEMDESETLETNIK

Rojenice, ki so se 30. decembra 1902 pojavile ob zibelki novorojenega Alojzija Finžgarja na Spodnjem trgu št. 25 v Škofji Loki, so mu začrtale življenjsko pot znanstvenika. Ko so mu določale značilne lastnosti, so spregovorile: bister, marljiv, uspešen. Da se je izpolnilo, kar so mu določile, ga je iz loške šole pot peljala na gimnazijo v Ljubljani, nato na komaj ustanovljeno ljubljansko univerzo, kjer je leta 1928 promoviral za doktorja prava. Po končanem študiju je dobil službo na sodišču v Celju, napravil leta 1934 sodniški izpit in bil imenovan za sodnika celjskega okrajnega sodišča. Junija 1941 so ga Nemci izselili v takratno državo Hrvaško. Po osvoboditvi je delal na ministrstvu za pravosodje Narodne vlade Slovenije, dokler ga niso leta 1948 poklicali na pravno fakulteto v Ljubljani, kjer so se v polni meri uveljavile določbe rojenic.

Letos je profesor Alojzij Finžgar prejel Kidričevo nagrado za svoje življenjsko delo.